

ישיבת המתמידים "מאור שרגא"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רמת ויז'ניץ חיפה

בס"ד

ניסן תשפ"א

פרשת "ויקרא"

"וידבר ד' אליו מאהל מועד לאמר" (א' א'). אמרו חז"ל (חולין פ"ט) מאי דכתיב (תהלים נ"ח) "האמנם אלם צדק תדברון", מה אומנותו של אדם בעוה"ז ישים עצמו כאלם, יכול אף לדברי תורה, תלמוד לומר צדק תדברון. וזה רמז כאן בפסוק: "וידבר" מתי טוב הדיבור, בעת "ד' אליו" היינו דברי תורה, אבל "אהל מועד לאמר" ר"ת 'אלם' לדברים בטלים שאינם ד' אליו, יעשה עצמו כאלם.

(דמשק אליעזר)

*

"תקריבו את קרבנכם" (א' ב'). מפרש רש"י: מלמד ששנים מתנדבים עולה בשותפות. קרבן של שלימות יתכן רק כשאין אדם פורש מכלל ישראל, אלא רוחש הוא ידידות וחיבה לכל אדם מישראל, משתתף בציבור היהודי ומבטל את עצמו בפניו. ע"י היות 'שנים' – בצוותא עם עוד יהודים, ו'בשותפות' עם כלל ישראל, אפשר לנדב עולה אמיתית.

(ישמח ישראל)

*

"אם עולה קרבנו מן הבקר זכר תמים" (א' ג'). אם אדם רוצה לעלות למדרגת עובד ד', אז צריך להתחיל מן הבקר, שהמחשבה הראשונה תהיה טובה, "זכר תמים" לזכור מה שכותב רש"י עה"פ (דברים י"ח י"ג) "תמים תהיה עם ד' אלקיך". (עיי"ש)

(אמרי חיים)

*

"אם עולה קרבנו... יקריב אותו לרצונו" (א' ג'). אם אדם רוצה להגביה עצמו משפל המדרגה להתעלות ולהתרומם – "יקריב אותו לרצונו" יקריב את רצונו לפני ד'.

(המגיד ממעזריטש)

*

"על כל קרבנדך תקריב מלח" (ב' י"ג). מדוע מלח? אלא הקרבן מעלה ומרומם את הבריאה. שכן כולה נפגמה על ידי החטא, וכולה מתעלה ע"י התשובה והקרבן. והנה הבריאה נחלקת לארבעה חלקים: דומם, צומח, חי, ומדבר, ולארבעתם חלק בקרבן: האדם (מדבר) מקריב בהמה (חי) ועימה מנסכים נסכים (מן הצומח) ובזקקים עליה מלח (דומם) – ובכך התעלו כל חלקי הבריאה.

(רבנו חיים ויטאל זצ"ל)

*

"והיה כי יחטא ואשם" (ה' כ"ג). דרשו חז"ל (בר"ר מ"ב ג') אין והיה אלא לשון שמחה. לכאורה איזה שמחה שייך אצל "יחטא ואשם"? אלא הפי' "והיה" השמחה בזה תהיה "כי יחטא ואשם" כשיכיר בעצמו לשוב ולדעת שחטא ולהתוודות.

(אילנא דחיי)

*

"אדם כי יקריב" - הקרבנות

"אדם כי יקריב מכם קרבן לדי' "א' ב'". בזמן שבית המקדש היה קיים יכל אדם להקריב קרבן לדי'. אך בזמן הזה שאין בית במקדש, אין כוהנים, ואין קרבנות – אעפ"כ יוכל אדם להקריב קרבנות כל יום ב- ג' אופנים אלו:

א. ע"י תפילה - אמרו חז"ל (ברכות כ"ו): תפילות נגד תמידים תקנום, וכמש"כ (הושע י"ד) "ונשלמה פרים שפתינו".

ב. ע"י תורה - אמרו חז"ל (מנחות ק"י): כל העוסק בתורה כאלו הקריב עולה, מנחה, וכו'.

ג. ע"י אכילה - אמרו חז"ל (מנחות צ"ז): בזמן שבית המקדש קיים מזבח מכפר על האדם, ועכשיו שולחנו של אדם מכפר עליו.

וכמו בקרבן נאמר (ויקרא ב' י"ג) "על כל קרבנד תקריב מלח", כך בג' דברים אלו צריך את הימלח' שיהיה עם 'טעם', דהיינו:

להתפלל עם **כוונה**, [עיי' שו"ע או"ח סימן צ"ח סעיף ד'].

ללמוד תורה עם **שמחה**, [כמש"כ "פקודי ד' ישרים משמחי לב"].

לאכול ולומר **דברי תורה**, [אמרו חז"ל (אבות פ"ג) ג' שאכלו ולא אמרו ד"ת וכו', וכפ"י התוי"ט שם]

כאשר אדם חוטא, אזי הוא מתרחק מהשי"ת, וכאשר הוא שב בתשובה שלימה ומביא קרבן, אזי הוא מתקרב להשי"ת, זה פירושו של 'קרבן' התקרבות להשי"ת.

ע"י ג' דברים אלו צריך אדם להתקרב להשי"ת, ואזי זוכה להקריב כל יום קרבנות, ולהיות כהן ב'בית מקדש מעט' בזמן הזה.

(באר יחיאל)

*

דע מה שתשיב

"ויקרא אל משה" (ויקרא א' א'). אחד מאומות העולם שאל פעם יהודי: מדוע אצל בלעם בא הקב"ה לקראתו כמש"כ (במדבר כ"ג ד') "ויקר אלקים אל בלעם", ואצל משה רבנו לא בא הקב"ה לקראתו, אלא היה רגיל לקרוא לו כמש"כ "ויקרא אל משה"? לכאורה משמע שבלעם היה יותר חשוב?

ענה לו היהודי: משל למה הדבר דומה, למלך גדול וחשוב היושב בארמון הפאר, והנה בא מצורע אל פתח החצר וקורא בשער שרוצה לדבר עם המלך. באו ואמרו למלך, אמר המלך: אל תניחוהו להיכנס פן ילכלך את ארמוני, אלא אני יוצא אליו החוצה. אבל כשאוהבו של המלך בא אליו, הוא מניחו להיכנס אליו לפני ולפנים, והמלך אינו זז ממקומו. לכן אצל בלעם יצא הקב"ה לקראתו, משא"כ אצל משה רבנו קרא לו הקב"ה שיכנס לפני ולפנים.

(זוהר ח"ג פ"ר בלק, דעת זקנים – במדבר כ"ג ד')

*

עבדו את ד' בשמחה